

En hälsning från oss på

ABRIGO

Rainha
Sílvia

Juni 2017

Kära Abrigovänner,

Sommaren står för dörren och vi hoppas att det blir en skön och avkopplande sommar för alla er som ser framemot semester och ledighet. Ledighet, men en ofrivillig sådan, kan det bli för Brasiliens president Michel Temer, som för ett år sedan efterträdde den avsatta presidenten Dilma Rousseff. Nu kan Temer komma att dela Rousseffs öde, sedan Brasiliens största nyhetskanal kommit över inspelningar från ett samtal om mutor mellan presidenten och en brottsätalad företagsledare. Dessa nya avslöjanden fördjupar det politiska kaoset, som präglas av de pågående korruptionsrättegångarna, de mest omfattande i landets historia. Väljarnas redan mycket låga förtroende (redan innan de senaste avslöjandena uppgav blott tio procent av befolkningen att de hade förtroende för Temer) sjunker ytterligare och det brasilianska samhället präglas alltmer av en folklig uppgivenhet. De mindre protester som förekommer har slagits ned med brutala metoder, vilket såväl FN som en rad brasilianska politiker har kritiserat. Det utbredda missnöjet har gett vind i seglen för populistiska politiker med en ultrakonservativ agenda men också lett till att somliga drömmande börjat se tillbaka till militärdiktaturens dagar. Minnet är tyvärr sorgligt kort.

Något som också når nya nivåer är våldet i Rio de Janeiro och Brasilien, inte minst i landets favelor (förenklat översatt till kåkstad). Mitt första möte med Brasilien gjorde jag för tio år sedan, en fantastisk men omtumlande tid i en liten stad i nordöstra Brasiliens inland. Våldet hade nått även dit och i perioder hördes skottlossningar varje kväll. I staden fanns ett område dit invånarna varnade mig för att gå ensam, de kallade det för *Lilla Bagdad*. Ett exempel på svart humor i den brutala verkligheten. Idag säger många brasilianare skämtsamt att de bor i *BraSyrien*, frustrationen över att det utbredda våldet inte tas på allvar är stor. I sociala medier sprids nu ett uppmärksammat videoklipp där några ungdomar går runt i de fashionabla kvarteren i Leblon och Ipanema, där är bostäderna dyrast i hela Latinamerika. Förbipasserande får lyssna på ljudklipp och på frågan "var tror du detta är inspelat?" svarar samtliga Afghanistan, Irak eller Syrien eller andra krigsområden. Svaret är att det är inspelat blott en mil bort, i Complexo do Alemão. Där striderna mellan gäng och polis pågått i månader. Klippet som fått namnet "Ljudet av krig" avslutas med invånarnas önskan "Ljudet av fred är det enda vi vill höra".

I Rio de Janeiro finns cirka 800 favelor och där bor ungefär en tredjedel av stadens invånare. Favelorna har i många fall blivit slutna samhällen. Staten är frånvarande och tillgången till hälsovård, utbildning och trygghet är

begränsad eller obefintlig. Knarkgängen har länge haft favelorna som sin hemmaplan. De sporadiska polisinsatser som görs för att stävja knarkhandeln leder till mycket våldsamma sammandrabbningar. Korruptionen är enorm och poliserna tar ofta emot mutor för att se mellan fingrarna. I några favelor har det installerats speciella polisstyrkor, så kallade pacifieringsstyrkor. Till en början sågs det som en stor framgång, men kostnaderna är höga och hamnade i ekonomisk konkurrens med det skyhöga priset för olympiaden. Korruptionen trängde in också i pacifieringsstyrkorna, som förlorade i effektivitet och förtroende. Snabbt återtog knarkgängen förlorad terräng. Besvikelsen och hopplösheten växer åter, skolor hålls stängda på grund av strider i favelorna och rädslan är återigen

swish

Att stötta oss via Swish går snabbt och enkelt! Vi får din gåva inom några sekunder
904 04 52

en del av vardagen. Den brittiske forskaren Cristoph Harig uttryckte det väl: "inget bevis för 'pacifieringens' misslyckande är tydligare än skotthålen i väggarna i Complexo do Alemão.

Många använder ordet favelado (favelabo) som ett skällsord. Inte sällan har det också rasistiska kopplingar. Det är en sorglig verklighet för många av medlemmarna i Abrigos Framtidspojkar, ungdomar från fattiga miljöer som kämpar med arbete och skola och drömmer om att behandlas med respekt och utan fördomar. För en tid sedan gjorde de ett besök på stadens torg, med syftet att belysa rasism och utanförskap. Förbipasserande fick svara på om de utsatts för rasism. Citat och upplevelser skrevs sedan ned på en liten tavla och så togs en bild. Pojkarna deltog också. Många av dem har berättat om hur de ofta stoppas av polisen och får utstå brutal visitering. En av pojkarna skrev på sin skylt "du ser ut som en bandit". Han har många gånger berättat hur han särbehandlas i skolan och hur brutala poliser visiterar och trakasserar honom, blott på grund av hans mörka hud och att han bor i en favela.

Vi är stolta och glada över att vi nu kan komplettera Framtidspojkarna med den parallella gruppen Framtidsflickorna. Våra Framtidspojkar bjöd in systrar och vänner och snart bestod gruppen av 15 entusiastiska tjejer. Ledare är 20-åriga Lorryne Henke, ännu en i raden av unga och duktiga medarbetare som kommit till Abrigo genom den lutherska kyrkans folkhögskola ADL.

Kärnan i Abrigos arbete är att hjälpa unga gravida kvinnor till trygghet och självständighet. Genom

Framtidsflickorna får vi ytterligare ett sätt att komma i kontakt med unga kvinnor, ge stöd och vägledning och tillsammans kämpa för förändring. Centralt är också att arbeta för att finna vägar för att förändra och skydda kvinnor från machism och våld. Genom detta projekt kan vi fördjupa våra insatser, vi når fler och tillsammans kämpar grupperna för kvinnors rättigheter, mäns ansvar och samhällsförändring. Nu i juni väntar en spännande resa när de båda grupperna

tillsammans åker till delstaten Espirito Santo och folkhögskolan ADL. Ett stort äventyr för deltagarna som sett framemot resan i månader.

I 25 år har vår kock Sérgio arbetat på Abrigo. Han har lagat mat till ministrar och riksdagsledamöter, åklagare och domare, kungar och drottningar men framförallt till och tillsammans med långt över 1000 kvinnor. Han har outtröttligt och med stort tålamod förmedlat sina kunskaper i hur man även med en liten budget lagar god och hälsosam mat. Varje dag serveras frukost, lunch och middag till uppemot 100 kvinnor och barn. Det kräver planering, uthållighet och kärlek till arbetet för att klara det. Det är en upplevelse att höra Sérgio berätta om sina år på Abrigo, och att lyssna till Sérgio är att lyssna till Abrigos historia. Han minns oerhört många kvinnor och barn vid namn. Skratten är många när han berättar och det är fint att minnas alla dem som det gick bra för. Alla de som Sérgio många år senare träffat och som berättat om liv som förändrats och familjer som skapat trygghet. Sérgios berättelser påminner om de tusentals kvinnor som passerat Abrigo; om dramatiska livsöden, tragedier och mänsklig ondska som vi alltför ofta konfronterats av. Men givetvis också glädjemen, kamplust och stolthet, och inte sällan hur det lilla

barnet blir motivet till att fortsätta kämpa och påbörja resan mot ett tryggare liv. Ett varmt tack till Sérgio för ett kvartssekel i Abrigos och förändringens tjänst. I det medföljande brevet får du möta Vanessa, som bodde på Abrigo för 20 år sedan. För oss är det viktigt att minnas och inte minst påminnas om att förändring är möjlig.

Med många hälsningar

Solna den 5 juni 2017

Kalle Larsson

Insamlingsansvarig

Vi har redan bokat in ett flertal föredrag i september och oktober. Men det finns ännu gott om lediga datum. Hör av dig om din församling eller förening önskar besök med föredrag om vårt arbete på Abrigo. Vi kommer gärna till er och berättar mer om vårt arbete bland kvinnor och barn.

 lederne
FOR DEG SOM GÅR FORAN

Vi tackar Lederne för deras fortsatta stöd och deras nya insatser under 2017! Läs mer på vår hemsida.

Vanessa ó 20 år senare

Vad händer med de kvinnor som bott på Abrigo? Vi får ofta den frågan, som inte är enkel att svara på. Visst bosätter sig en hel del kvinnor i närheten, men de flesta återvänder till tiomiljonersstaden Rio de Janeiro, eller någon annan plats i det väldiga Brasilien. Därför är det alltid en stor glädje när kvinnor kommer på besök efter kanske tio eller tjugo år. Och på senare år har över 100 kvinnor från Abrigos snart 30-åriga historia hört av sig på sociala medier med berättelser om liv som förändrats och framtid som skapats, långt från kåkstädernas misär.

För en tid sedan hörde Vanessa av sig. Här följer ett utdrag från vårt samtal:

Vanessa: Hej, pastor Stefan! Igår kom jag att tänka på dig och på Abrigo. Och så började jag leta efter dig på Facebook. Kan du tänka dig att det har gått 20 år sedan vi möttes på Abrigo.

Stefan: Så roligt att höra från dig, det var länge sedan. Hur står det till med dig och din familj?

V: Vi har det bra, både jag och Robson har jobb, så vi skall inte klaga. Daniel och Rodrigo mår bra. Nästa månad är det fem år sedan Davi dog. Jag sörjer honom och tänker på honom varje dag. Det var mycket arbete, men jag är glad över de 14 år jag fick behålla honom.

S: Det är vemodigt att tänka på. Båda pojkarna sjuka i hjärnhinneinflammation. Och Daniel blev frisk och Davi skadad för livet.

V: Förlamad och blind. Folk sa att han inte förstod något men jag vet att han kände sig trygg när jag var i hans närhet. Och Daniel hjälpte mig att ta hand om honom, och klagade aldrig.

S: Det måste ha varit slitsamt och tungt att sköta honom hemma. Det var inte mycket hjälp ni fick från kommunen.

V: Det erbjöd oss massageterapi på sjukhuset. Men vi kunde inte ta honom dit. Det är nästan två kilometer ner till stora vägen. Ni på Abrigo var de enda som hjälpte oss. Jag kommer aldrig att glömma det. Ni besökte oss och ordnade rullstolen och apparaten som underlättade hans andning.

S: Medan vi skriver får jag här på datorn fram en bild från tvillingarnas dop.

V: De var så lika varandra, då innan sjukdomen. Det var bara jag som kunde skilja dem åt.

S: Du skriver att det gått 20 år sedan du kom till Abrigo. Hur gammal var du då?

V: Jag skulle fylla 16, och var gravid i femte månaden. Min ankomst blev väldigt dramatisk. Jag svimmade på väg från jobbet och några förbipasserande såg till att jag kom till Abrigo. Undernärld och överansträngd, sa doktor Juarez.

Jag hade två arbeten eftersom jag var tvungen att försörja mina syskon. Någon hjälp från mamma hade jag ju inte. Du kommer väl ihåg henne?

S: Om jag gör! Hon tänkte bara på sig själv och utsatte er barn för ren vanvård. Du berättade hur hon en gång låste in er och försvann. Grannarna fick bryta sönder dörren för att rädda er.

V: Ja, min stackars mamma! Var hon drar fram blir det elände. Två gånger har hon sökt upp oss, och vi öppnade vårt hem för henne men båda gångerna slutade det i bråk.

S: Och dina syskon, hur har det gått för dem?

V: För Bea har det gått bra, hon är gift och har två barn. Men mina bröder ó jag blir så ledsen när jag tänker på dem.

S: Jag minns dem väl. Iago konfirmerades för mig. Och den yngre, visst heter han Breno? Lika magra båda två, och mycket snälla pojkar.

V: Tänk att du kommer ihåg dem! De var snälla men de hade inga vuxna som kunde ge dem stöd. Jag, en gravid 15-åring, fick försöka vara deras mamma.

S: Ja, det var en omöjlig uppgift.

V: Och ändå anklagar jag mig för vad som hände. Det gick illa. De fick aldrig någon chans. Breno var bara 14 år när han blev rekryterad till knarkhandeln i en av kåkstäderna inne i Rio. Två gånger letade jag upp honom och försökte få honom att lämna gänget. Du kommer att dö, sa jag, men det var som om han gett upp. Och ett år senare fick jag höra att han blivit skjuten. Jag vet inte var han ligger begravd. Jag har inte ens ett foto av honom.

S: Så ledsamt att höra. Och Iago?

V: Iago försvann till São Paulo för att söka arbete. Vi hörde inte av honom på tio år. Men strax före jul fick jag ett meddelande på Facebook från en kvinna, Andrea. Hon har ett soppkök för hemlösa missbrukare och Iago brukade dyka upp där. Han hade berättat om mig och gett henne mitt namn. Andrea sände en bild och frågade om det var min bror. Jag kände igen honom men livet har gått fruktansvärt hårt fram över honom, och han har förlorat alla tänder. Han har inte fyllt 40 och ser ut som 80. Det är dessa förbannade droger!

S: Sorgligt, går han på crack?

V: Crack, hasch och allt han kan komma över. Det har gått snabbt utför.

Proven visar att han har tuberkulos. Han bor hos oss nu. Vi fick ihop pengar till bussbiljetten och Andrea på soppköket såg till att han var ren och fick ihop litet kläder och satte honom på bussen. Det är en lång resa och han var väldigt medtagen när vi hämtade honom på busstationen. Han säger inte mycket, sitter tyst eller sover. Han måste få vård, men du vet hur det är, läkarna har inte fått sina löner och sjukhuset är stängt.

S: Och hur är det med Daniel? Jag har hört om hans kurser i Streetdance.

V: Daniel, ja kan du tänka dig att han snart fyller 19! Han borde ha gått ut skolan för länge sedan, men han har ändå nått fram till årskurs 9. Det gör mig så arg när jag tänker på alla gånger han fick gå om ett läsår och blev betraktad som dum. Till slut var det ju du som kom på att hans lässvårigheter berodde på att han var närsynt.

S: Jag minns det som igår! Du hade bett mig tala med honom om hans svårigheter i skolan, och när han så satt framför mig tänkte jag först på dyslexi och tog fram en bok och bad honom läsa. Han förde boken någon decimeter från ögonen - och bara några timmar senare var jag med honom hos optikern för att pröva ut glasögon.

V: Det förändrade hela hans liv, sedan dess har han klarat skolan utan större problem. Han har ju alltid betraktats som annorlunda och aldrig haft några kompisar. Men så kom han in på det här med dans, Streetdance, som det kallas. Och nu har han på några år fått ihop en grupp med 20 ungdomar. De övar tre gånger i veckan och får vara i skolans lokaler. Du har kanske sett att de också uppträtt offentligt.

Minnes- och högtidsblad

Många väljer att stötta oss genom en gåva i samband med en högtidsdag eller till minne av en avliden. Gå in på vår hemsida, eller ta kontakt med oss, så får du snabbt fram ett hyllnings- eller minnesblad till önskad adress.

Maila info@abrigo.se eller ring 0769- 036 023. Alternativt: Anna Andréén, tel: 0340 – 661309, Ragnhild Johansson tel: 0524-23005

S: Ja, jag har själv varit närvarande när de uppträtt och blev mycket imponerad. Daniel lämnar all blyghet när han är med sin dansgrupp. Han uppträder verkligen som en ledare.

V: Han säger att han inte skulle kunna leva om han inte får dansa. I pingstförsamlingen vi tillhör är det egentligen förbjudet med dans, men jag har ju sett hur han förändrats positivt, och lärarna berömmar honom, och han är väldigt skötsam, jag kan inte säga annat.

S: Och hur är det med Robson?

V: Kan du tänka dig att vi har varit gifta i 14 år! Du var inte glad när vi blev tillsammans, kommer du ihåg det?

S: Robson hade just kommit ut efter två år i fängelse för knarkförsäljning. Och jag tyckte du behövde ett tryggare stöd för dina två barn. Jag måste medge att jag aldrig trodde att ni skulle klara det. Och jag är oändligt glad att jag hade fel.

V: Robson ställde alltid upp för Davi, och klagade aldrig. Han kämpade på och tog de jobb som fanns att få. Nu arbetar han sedan många år som frisör.

S: Och så fick ni en son, Rodrigo.

V: Ett önskebarn, alltid hjälpsam och snäll och duktig i skolan. Han fyller tretton snart, och man vet ju aldrig hur ungar förändras i de åren.

S: Han har ett bra hem, det är viktigt med goda exempel.

V: Jag glömmer aldrig vilket exempel Abrigo blev för mig redan när jag bodde hos er. Och sedan när sjukdomen slog till var det ni som ställde upp. Du såg till att pengar samlades ihop till byggmaterial och fick grannarna att ställa upp så att min kåk kunde byggas om till ett riktigt hus,

anpassat till Davis behov. Och du kom på att verandan kunde byggas om till en frisörsalong så att jag kunde arbeta hemma och ta hand om Davi och Daniel.

S: Jag minns att du genomgick frisörutbildning medan du var på Abrigo, så du var förberedd för att ta hand om din lilla salong.

V: Jag saknade aldrig kunder. Kanske kom en del för att de tyckte synd om mig, men jag har alltid varit stolt över mitt jobb. Det har varit kämpigt. Men man får inte ge upp. I fjorton år var Davi vår familjs uppgift. Vi fick rätta liv efter hans behov. Nu har jag Iago, kanske har han inte så mycket tid framför sig, men vi är glada över att ha honom hos oss.

S: En ny uppgift, ett nytt ansvar ó helt i Abrigos anda.

V: Jag tänker ofta på Abrigo. Och nu är jag sedan något år med i en grupp som besöker ensamma mammor, erbjuder sällskap, litet stöd, barnvakt ibland. Jag vet ju hur det är när man är ensam med småbarn. Jag har fått ta emot så mycket hjälp, och då går det ju inte an att sitta likgiltig för andra. Vad för slags människa skulle man vara då! Har man mött människor som delat ens egna svårigheter, så får man se till att man också är beredd att dela andras bekymmer.

S: Jag anser, Vanessa, att du med de orden sammanfattar en viktig del av vad Abrigo vill. Förmedla hjälp, och förmedla hopp och vilja att vara med och hjälpa och förändra.

Översatt och sammanställt av Stefan Martinsson

Insamlingsstiftelsen för Abrigo Rainha Sílvia

Plusgiro 90 40 45 - 2 | Bankgiro 904 - 0452 | Swish 904 04 52

info@abrigo.se | www.abrigo.se | facebook.com/AbrigoRainhaSilvia | tel: 0769- 036 023

90 SVENSK
KONTO INSAMLINGS
KONTROLL